

Страхиња Нововић

ПУТНИК

*Нећу о самоћи да говорим
Речитије су неизречене речи*

*Равнодушност кад ме разара
Нова се рађа снага
Узаврелу чежњу подстиче
Сопоћани и Халанд на јави*

У патњама стојим високо

*Одкуда тројство у мени
Јаничари Викинзи Хајдуци*

*Ниско би пала утеха свака
Очајању
Недам да наступи*

*Сопоћани
Поникох
Халмастаде не очврснух*

*Као јазње са двије мајке
У очају отмен
Усамљен
Ни свој ни туђ*

*Речитији од утехе
Срдачни стисци руке
Ретко се сусрећу*

*Прекори су чешћи
А горко горчијим чине*

*То што сам на другој обали
Нисам издајник
Већ путник*

У СРЕД ТУЋИНЕ

Када би могао
Живот да коригујем

Одрастао бих и сазрео
Онде где поникох

Овако тумарам
Између висина и понора
Замки и искушења
Грубих и преосетљивих бића
Канона и параграфа
Таме и сјаја до лажи
Спољних и унутрашњих сукоба
Несређених рачуна
Љубавних проблема
Свуда странац свуда

Живот није забава
Већ дужност
Патње говоре

Помисао на смрт
Изгледа као жељени одмор
Трагедија је ово што осећам
Размишљања су комендија

Младост ми распламса небеса
Светске лепоте
Погледом да пожњем

А сад са неким бременом тешким
У сред туђине стојим
Чежња светла моја гаси

Само сам још пламичак
Између даљине и таме

Не плашим се смрти
Већ умирања

Нећу да будем мртав
Ни кад ме у земљу баце

Ако се не родим поново
Нићи ћу и одрасти

Сазрећу и увенућу
На бусену мојег корена